

cielle Diagnose, der anvendes paa paagældende, men den praktiske Samfundsbeskyttelse indenfor de givne juridiske Rammer. Professor Wimmers Udtalelse dækker ganske nøjagtig det Grundsyn, jeg er gaaet ud fra, siger god for dette. Det var altsaa den historisk kyndige lægevidenskabelige Autoritet. Men hvad siger saa den juridiske Videnskab? Professor Bentzons Erklæring lyder saaledes:

„Hr. Justitsminister Steineke.

Overensstemmende med Deres Ønske skal jeg udtale min Mening om de retlige Spørgsmaal, som efter mit Skøn kan rejses i Anledning af Forbedringshusfange A. J. Th. Bernings Tilbageholdelse under offentlig Forvaring, efter at hans Straffetid er udløbet, idet han anses for „farlig for den offentlige Sikkerhed“.

Forholdet er jo det, at han var straffet 6 Gange, derunder med Forbedringshus i 2 + 2 + 3 Aar, for Uterlighed overfor Smaabørn, hovedsagelig Pigebørn op til 8 à 10 Aar gamle, dog ogsaa mellem 10 og 14 Aar. Forbrydelserne var grove, gennemgaaende vel ikke legemlig beskadigende, men egnede til at gøre Børnene stor psykisk Skade. Retslægeraadet har nu paa Ministeriets Forespørgsel derom udtalt, at han „vel hverken er sindssyg eller aandssvag, men et psykisk degenereret Individ lidende af en udpræget seksuel Hyperæstesi, som giver sig Udslag i hyppige samfundsfarlige Forbrydelser, og som han — trods gentagne Straffe — er ganske ude af Stand til at beherske“. Raadet skønner, at han maa anses for farlig for den offentlige Sikkerhed, og anbefaler, at han tages i Forvaring af det offentlige.

Der er herefter Tale om ved administrativ Foranstaltning at holde ham indespærret, enten til han helbredes eller i hele hans Liv, hvis han, som det vel er antageligt, er uhelbredelig. Positiv Rets hjemmel herfor kan søges i D. L. 1—19—7, hvorefter den, som „findes rasende eller galind“, kan sættes i Forvaring hos Frænderne eller det offentlige, og i Reskr. 15. Februar 1793, hvorefter Amtmanden kan lade den sætte i Daarekisten, som „maatte blive hjemsogt med en saadan Grad af Afsindighed eller Raseri, at... hans Frihed kan eragtes farlig for den almindelige Sikkerhed“. Denne Hjemmel er formentlig, ogsaa i Nutiden, anvendt adskillige Gange.

Er nu Regelen anvendelig i det foreliggende Tilfælde? Der tænkes utvivlsomt nærmest paa den ustyrlige sindssyge, som truer andres Liv eller legemlige Velfærd. Der hjemles herved en Tvangsindlæggelse

paa et Sindssygehospital. Den er begrundet i vor ret almindelige Nødretsgrundsætning, ligesom hvor det gælder en Tvangsindlæggelse af den (Melankoliker), som er farlig for sit eget Liv, jfr. Bentzon, Personret 1923, S. 117 ff., jfr. ogsaa om Nødret C. Torp, den danske Strafferets almindelige Del, S. 269 ff.

Med Sikkerhed kan det ikke siges, at D. L. 1—19—17 og Reskr. 15. Febr. 1793 er anvendelig i det foreliggende Tilfælde. For det første er det muligt, at man i 1683 og 1793 tog „Afsindighed“, „Raseri“ og „Galsskab“ i en snævrere Forstand, end man nu tager „Sindssygdом“. For det andet erklærer Retslægeraadet Personen for ikke sindssyg. For det tredje kan noget tale for at fortolke Regler, der administrativt kan føre til en saa omfattende Ophævelse af den personlige Frihed, ret snævert og henvisende dels til Straffen, dels til Sikkerhedsforanstaltninger efter Strfl. § 38, jfr. de bedre og langt videre gaaende Regler herom i Straffelovsudkastets § 72, jfr. § 17. Alligevel maa jeg formene, at der i vor gældende Ret haves Rets hjemmel for det her af Justitsministeren allerede foretagne og for en Tilbageholdelse endog for Livstid. Herom kan det bemærkes, at med vor ældre Rets kasuistiske Form og Usikkerheden for, hvor langt den vilde strække sit Sindssygdomsbegreb, staar det aabent her at anvende disse Regler, i hvert Fald efter Analogi. Men dertil kommer den Nødretsgrundsætning, som vor Teori og Praksis længe har antaget for en Bestanddel af vor Ret. Den tilsiger, at en saa farlig og øjensynlig uforbederlig Person ikke bør slippes fri i vort Samfund. Det vilde sikkert højlig støde næsten alle danske Forældres Retsfølelse (og mange fleres), om en saadan Løsladelse skulde anses for nødvendig, saaledes at man lod det gaa ud over endnu en Række Børn, inden man greb ind dels med den, ud over Straffetiden, aabenbart virningsløse Straf, dels med Sikkerhedsforanstaltninger efter en da muligvis vedtagen bedre Straffelov end den gældende, § 38. Det kan ikke være afgørende, at Personen er erklæret for ikke sindssyg, thi det afgørende maa være, at han er saa psykisk abnorm, at han overfor sine Forbrydelser er „ganske ude af Stand til at beherske sig“. Afgørende kan det heller ikke være, om end det er uheldigt, at Personen først udstaar en Straf som tilregnelig og saa indespærres som i Virkeligheden „utilregnelig“.

Der kan og bør imidlertid gøres forskelligt meget væsentligt for at komme bort fra den rent administrative Behandling af